יום ה', כ' בחשון תשס"ה (04 בנובמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

ה"פאזל" האלוקי: {סיום המאמר}
"קול **המון** (=כלל) – כקול **ש-די**".זו – המהות האלוקית – היא מהותו **הייחודית** של הכלל, היא מעלתו על הפרט.
כיוון שלא הפרט – בהיאגדו עם פרטים נוספים כמוהו – **יצר את הכלל**, כי אם הכלל קדם ויצר את הפרט, ברור שאם עצם היווצרותו של הפרט נובעת מן הכלל, הרי גם המשך קיומו הממשי תלוי בלעדית בהמשך יניקתו את חייו מהכלל, בהמשך קישורו לכלל. וכי מנין לו קיום **עצמאי**, כשלא הוא יצר את עצמו? מקור הימצאותו – הוא גם מקור המשך **מציאותו**. אין בעולם הזה "יש – מאין". "אי אפשר כלל להתוות מציאות של פרט – בצורה עומדת לעצמה. תיכף כשהפרט מוסגר בגבולו – תפוג כוחניותה של מציאותו, וישוב ל**אפס**. כל כוחו ואדירותו של הפרט – מפני שהוא תמיד נזקק, עורג, ו**צריך לכלל**."
למדנו, אם כן, **כלל חשוב** מאד ביחסי פרט וכלל. לכל חלק מהפאזל אין לא רק משמעות **כללית** של תמונה שלמה, אלא גם אין לו כל משמעות **פרטית** בפני עצמו. רק כשנשבץ אותו במקומו המתאים בתיאום עם שאר כל החלקים, רק אז כשהוא קשור לכלל, לתמונה שממנה נוצר – יש משמעות **גם לו** כחלק, רק אז ניתן לזהות מה הוא מהווה: חלק של הגה, או עלה בפרח. הצייר לא יאהב שנשפוט את ציורו על פי כמה שרטוטים ושרבוטים ראשונים. עקרת הבית לא תרצה שנוציא משפט על טעם וטיב העוגה, על פי שלב מעיכת המרגרינה והביצה ולישתה בידיה אותן עם הבצק הדביק. תחכו, הם יאמרו לנו – עד שתושלם התמונה, או העוגה – ואז, כשתראו דבר שלם על כל פרטיו, תאמרו את דברכם. **פרט, כפרט, אין לו משמעות וזכות קיום, אלא בשיבוצו ובהתקשרותו עם הכלל**. מתוך, ובתוך, הכלל מקבל **גם הוא** משמעות וקיום. ודאי, יש לכל פרט חשיבות. פאזל שחסר בו גם אחד ממאות חלקיו – התמונה פגומה. אך **רק כשהוא חלק מכלל** – יש לו תפקיד, ויש בו צורך. בלק הציב את בלעם בכל פעם על גבעה שממנה נשקף רק **חלק** מכלל ישראל, כי ידע בלק שתמונה חלקית היא מעוותת, ואינה מראה אפילו את אמיתתו של החלק. "...**אפס** (=רק) **קצהו** (=חלקו) **תראה, וכולו – לא תראה**, (ואז) **וקובנו** (=קללו) **לי משם**." [במדבר כ"ג 13] רק כשבלעם השתחרר מאפוטרופסות זו, ובחר לעצמו מקום שממנו "**וירא את** (כלל) **ישראל שוכן לשבטיו**, (או אז) **ותהי עליו רוח אלוקים ... מה טובו אהליך יעקב...**" [שם כ"ד 2, 5]
יש עניינים שבהם נקבע השיעור של כלל, של ציבור – לעשרה אנשים. עשרה הם כלל, מהות אלוקית של קדושה, ועל כן, לעניין זה – אין חשיבות ל**איכותו** של כל פרט המרכיב את הכלל, כי אם רק ל**כמות**, שיהיו עשרה. "על **כל** עשרה – שכינה שורה." [מסכת סנהדרין ל"ט.] תשעה צדיקי עולם – לא יוכלו להוות "מניין" ולומר קדיש וקדושה, [וגם לא להציל את סדום, כפי שראינו בפרשת "**וירא**" שאותה קראנו בתורה בשבת שעברה]. אך אם יצטרף אליהם, כעשירי, יהודי פשוט – יאמרו קדיש וקדושה. תשעה צדיקים – לא יוכלו מה שיכולים עשרה שכלל אינם צדיקים. **כלל** – הוא מהות מיוחדת, מעצם היותו כלל – לא בשל הצטרפות פרטיו, איכותם ומהותם. ["אמונה לדור התהיה" – ר' ישראל הס]

"**לו עמי שומע לי, ישראל בדרכַי יהלֵכו. כמעט אויביהם אכניע, ועל צריהם אשיב ידי.**"[תהלים פ"א]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **חמישי**

כניסת השבת (ב"ש): 16[27]

יום נעים ושבת שלום!

צאת השבת (ב"ש): 17[24]

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל.